

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 399/2019-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára vo veci ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 177/2018 a jeho rozsudkom z 30. júla 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 177/2018 a jeho rozsudkom z 30. júla 2019 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Co 177/2018-558 z 30. júla 2019, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 20 C 14/2016-506 z 19. septembra 2018 vo výroku o povinnosti [REDACTED] nahradiť žalovanému

Slovenskému vodohospodárskemu podniku, š. p. Banská Štiavnica, trovy konania v rozsahu 21,12 %, zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 533,88 € (slovom päťstotridsaťtri eur a osemdesiatosem centov), ktorú je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Michala Feciľáka, advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 399/2019-13 zo 17. decembra 2019 bola prijatá na ďalšie konanie ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľákom, advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 177/2018 a jeho rozsudkom z 30. júla 2019.

2. Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v replike zo 6. marca 2020 a krajský súd vo vyjadrení z 24. februára 2020 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca žalobou z 20. januára 2016 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného Slovenského vodohospodárskeho podniku, š. p. Banská Štiavnica (ďalej len „žalovaný“), za bezdôvodné

užívanie pozemkov v jeho výlučnom, resp. podielovom spoluvlastníctve, ktorého výšku v priebehu konania vyčíslil na základe záverov znaleckého posudku zo 6. júla 2016 na sumu 10 015,48 €.

4. Rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 14/2016-232 z 27. marca 2017 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi 6 453,50 € s úrokom z omeškania, v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá a sťažovateľovi nebol priznaný nárok na náhradu trov konania s tým, že nemá právo na ich náhradu. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov bol okresný súd toho názoru, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo) v spojení s ustanovením § 257 Civilného sporového poriadku (súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa). Kým sťažovateľ bol úspešný v časti zaplatenia sumy 6 453,50 € z celkovej požadovanej sumy 10 015,48 €, teda v rozsahu 64,44 %, zatiaľ žalovaný bol úspešný vo zvyšných 35,56 %. Úspech sťažovateľa, ktorý preyšuje úspech žalovaného, je preto 28,88 %. Okresný súd však sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku. Za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval správanie sťažovateľa pred podaním žaloby, ktorý vyzval žalovaného na uzavretie nájomnej zmluvy, na čo tento kladne reagoval, no k uzavretiu zmluvy nedošlo pre správanie sťažovateľa. Žalovaný teda od začiatku nepopieral nárok sťažovateľa, tento akceptoval na základe jeho žiadosti a vynaložil všetku potrebnú snahu na vysporiadanie svojich záväzkov. Za takéhoto stavu by bolo podľa názoru okresného súdu v rozpore s dobrými mravmi, ak by mal žalovaný hradiť sťažovateľovi trovy konania, keďže nedal sťažovateľovi zámienku na podanie žaloby.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 11. apríla 2017 odvolanie, ktorým napadol aj výrok týkajúci sa náhrady trov konania.

6. Uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 53/2017-280 z 13. marca 2018 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V súvislosti s výrokom o náhrade trov poukázal krajský súd na to, že vzhľadom na dôvodnosť podaného odvolania

sťažovateľa v rozsahu zamietavého výroku bolo potrebné považovať za dôvodné jeho odvolanie aj vo vzťahu k výroku o trovách konania. Okresný súd nesprávne posudzoval úspech strany v spore s prihliadnutím aj na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Z ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vyplýva, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U sťažovateľa ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom s tým, že jeho žalobe sa vyhovel v celom rozsahu. Zásada úspechu vo veci v prípade, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku sa posudzuje vzhľadom na právny základ a nie výšku priznaného nároku.

7. Po vrátení veci okresnému súdu sťažovateľ na preukázanie výšky nároku predložil ďalší znalecký posudok, na základe záverov ktorého vzal podanú žalobu v časti prevyšujúcej závery novopredloženého znaleckého posudku späť. Predmetom konania tak zostalo zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 8 366,36 € s prísl., ktorá bola vyčíslená na základe nového znaleckého posudku.

8. Novým rozsudkom okresného súdu č. k. 20 C 14/2016-506 z 19. septembra 2018 bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 1 649,12 € zastavené, žalovaný bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi sumu 3 950,47 € s úrokom z omeškania, v prevyšujúcej časti bola žaloba sťažovateľa zamietnutá a sťažovateľ bol zaviazaný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 21,12 % s tým, že o konkrétnej výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania okresný súd uviedol, že rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane). Sťažovateľ vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 1 649,12 € späť bez uvedenia dôvodu, a preto v tejto časti zavinil zastavenie konania. Úspešný bol naproti tomu v časti o 3 957,47 € z celkovej žalovanej sumy 8 366,36 €. Sťažovateľ bol teda úspešný v rozsahu 39,44 %, kým žalovaný vo zvyšných 60,56 %. Úspech žalovaného, ktorý prevyšuje úspech sťažovateľa, je 21,12 %. Preto bolo potrebné priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 21,12 %.

9. Proti novému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie 4. októbra 2018 a opätovne namietal aj výrok týkajúci sa náhrady trov konania. Vychádzal z toho, že v danom prípade sa malo aplikovať ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda bolo potrebné postupovať na základe zásady úspechu vo veci, pretože výška žalovaného plnenia v plnej miere závisela od znaleckého posudku.

10. Rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 177/2018-558 z 30. júla 2019 (doručeným právnomu zástupcovi sťažovateľa 28. augusta 2019) bol rozsudok okresného súdu potvrdený inter alia aj vo výroku o náhrade trov konania. Podľa názoru krajského súdu okresný súd na rozhodnutie o trovách konania správne aplikoval zásadu úspechu vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, teda k priznaniu sumy 3 950,47 € sťažovateľovi z celkovej ním uplatnenej sumy 8 366,36 € po predchádzajúcom čiastočnom späťvzatí žaloby v časti o 1 649,12 € bez uvedenia dôvodu. Využil pritom zásadu zodpovednosti za výsledok sporu vyplývajúcu z ustanovenia § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Okresný súd stanovením pomeru úspechu a neúspechu strán v spore v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ustálil úspech žalovaného v spore v rozsahu 21,12 %.

11. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Došlo k tomu tým, že sa krajský súd nezaoberal a nevysporiadal so skutočnosťou, že vo veci išlo o konanie, v ktorom výška požadovaného plnenia v plnej miere závisela od znaleckého posudku, resp. úvahy súdu. Znamená to, že pokiaľ o nároku na náhradu trov konania sa rozhodovalo podľa ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, došlo tým k zásahu do sťažovateľových označených práv.

12. V predmetnom súdnom konaní išlo o priznanie nároku z bezdôvodného obohatenia ako náhrady za mimozmluvné užívanie pozemkov sťažovateľa v žalovanom období. Znamená to, že sťažovateľ bol v predmetnom konaní úspešný v celom rozsahu, napriek skutočnosti, že mu nebolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške vyplývajúcej zo znaleckých posudkov, ktoré predložil. V takýchto konaniach je nevyhnutné rozlišovať, čo je hlavné a čo je sprevádzajúce. Hlavné a základné je, že žalovaný v žalovanom období

užíval pozemky vo vlastníctve sťažovateľa bez zaplata akejkoľvek náhrady. Spreádzajúca je potom výška prisúdenej náhrady za takéto užívanie pozemku. Ak mal sťažovateľ v hlavnej (základnej) časti konania plný úspech (keďže mu bola priznaná náhrada za užívanie pozemkov, čo znamená, že bolo zasiahnuté do jeho vlastníckeho práva), potom bolo potrebné priznať mu procesný úspech v plnom rozsahu, vychádzajúc z prisúdenej istiny. Výška bezdôvodného obohatenia je druhotná a nadväzujúca.

13. Aj keď Civilný sporový poriadok na rozdiel od už zrušeného Občianskeho súdneho poriadku nemá ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku („Aj keď má účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu“), aj za súčasného zákonného stavu je možné použitím analógie v zmysle čl. 4 Civilného sporového poriadku v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania postupovať podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznať úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobcu totiž nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu, ktorý závisí od znaleckej činnosti.

14. Uvedený právny názor zastáva aj rešpektovaná odborná literatúra v publikácii Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016.

15. Sťažovateľ ďalej poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 56/2017 z 8. februára 2017, z ktorého vyplýva, že „ani nová právna úprava (teda Civilný sporový poriadok, pozn.) nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy“. Sťažovateľ z toho vyvodzuje záver, že je potrebné uplatniť zásadu úspechu vo veci aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku. Poukazuje aj na niektoré rozhodnutia krajských súdov a okresných súdov.

16. Sťažovateľ ďalej zdôrazňuje, že v predmetnej veci nemôže obstať aplikácia ustanovenia § 255 ods. 2 v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako zásady zodpovednosti za výsledok sporu. Skutočnosť, že sťažovateľ v dobrej viere a s poukazom na závery nového znaleckého posudku vzal žalobu v časti prevyšujúcej závery tohto znaleckého posudku späť, predsa neznamena, že výška plnenia prestala závisieť od znaleckého posudku či od úvahy súdu. Bez ohľadu na späťvzatie žaloby stále platí zásada, že žalobcu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu, lebo to záleží na úvahe súdu alebo na znaleckom posudku. Zároveň je podľa názoru sťažovateľa podstatné, že samotný krajský súd v skoršom zrušujúcom uznesení č. k. 4 Co 53/2017-280 z 13. marca 2018 uviedol, že zásada úspechu vo veci v prípade, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, sa posudzuje vo vzťahu k právneho základu a nie vo vzťahu k výške priznaného nároku. Sťažovateľ s poukazom na tento právny názor považuje za nepochopiteľný odklon toho istého senátu krajského súdu v jeho rozsudku č. k. 4 Co 177/2018-558 z 30. júla 2019 od svojho vlastného už uvedeného právneho názoru (s odstupom 16 mesiacov). Pritom na podstate veci (teda na tom, že výsledok sporu záleží na úvahe súdu alebo na znaleckej činnosti) sa čiastočným späťvzatím žaloby na základe nového znaleckého posudku nič nezmenilo.

17. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 177/2018-558 zo dňa 30.07.2019 v časti potvrdenia IV. výroku rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 20 C 14/2016-506 zo dňa 19.09.2018 porušené boli.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 177/2018-558 zo dňa 30.07.2019 sa v časti potvrdenia IV. výroku rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 20 C 14/2016-506 zo dňa 19.09.2018 zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Michala Fecil'aka, advokáta so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

18. Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu sp. zn. Spr 714/19 z 24. februára 2020 doručeného ústavnému súdu 27. februára 2020 vyplýva, že odkazuje na písomné vyjadrenie zastupujúcej predsedníčky senátu 4 Co z 18. februára 2020, ktorého podstatný obsah opakuje. Je preto toho názoru, že k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru nedošlo.

19. Z vyjadrenia zastupujúcej predsedníčky senátu z 18. februára 2020 vyplýva, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov bez právneho dôvodu žalovaným. Sťažovateľ ako žalobca bol povinný preukázať výšku bezdôvodného obohatenia. Predložil znalecký posudok, ktorý však podľa zistenia okresného súdu nebol vypracovaný objektívne. Potom žalovaný predložil iný znalecký posudok odlišný od posudku predloženého sťažovateľom a v znaleckom posudku predloženom žalovaným bola uvedená nižšia suma možného bezdôvodného obohatenia. Výška nájmu nebola medzi stranami do určitej časti (do sumy 4,285 € za jeden m²) sporná a túto nespornú sumu okresný súd sťažovateľovi aj priznal. Vo zvyšku, teda čo sa týka sumy prevyšujúcej nespornú hodnotu, konštatoval okresný súd neunesenie dôkazného bremena zo strany sťažovateľa. Výška plnenia teda nezávisela od úvahy súdu a ani od prípadného znaleckého posudku nariadeného v konaní, ale od toho, akú výšku plnenia sťažovateľ preukáže v rámci kontradiktórneho konania potom, čo žalovaný túto výšku úspešne spochybňoval. Preto ani nebol dôvod pri rozhodovaní o trovách konania vychádzať z ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznať náhradu trov konania sťažovateľovi. Namieste bolo postupovať podľa ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a v závislosti od preukázania aj výšky bezdôvodného obohatenia rozhodnúť o trovách konania podľa pomeru úspechu sporových strán. Tu nemožno nespomenúť fakt, že sťažovateľ bol v konaní zastúpený advokátom, ktorý mal vedieť, že pokiaľ nebudú znaleckej organizácii poskytnuté

relevantné podklady pre spracovanie znaleckého posudku, žalovaný bude môcť tieto okolnosti namietat' a vlastnými dôkazmi preukázať, že uplatnený nárok je nadhodnotený. Preto dôvody aplikácie ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku krajským súdom sú správne a jeho rozhodnutie nie je arbitrárne. K porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo.

20. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa zo 6. marca 2020 doručeného ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa vyplýva, že trvá na porušení označených práv sťažovateľa krajským súdom. Nesúhlasí s názorom predsedníčky krajského súdu, podľa ktorého výška plnenia nezávisela od úvahy súdu a ani od prípadného znaleckého posudku, ale od toho, akú výšku plnenia preukáže sťažovateľ v rámci kontradiktórneho konania potom, ako žalovaný výšku plnenia úspešne rozporoval. Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení zjavne opomenula skutočnosť, že žalobca po zrušení prvého rozsudku okresného súdu a vrátení veci na ďalšie konanie predložil ďalší znalecký posudok, a to práve v reakcii na skutočnosť, že pôvodne predložený znalecký posudok považoval okresný súd za neobjektívny. Zároveň po predložení nového znaleckého posudku žalobca (spoliehajúc sa na jeho závery, podľa ktorých výška nájomného bola ustálená menšou sumou ako v pôvodnom znaleckom posudku) zobral žalobu sčasti späť. Ani čiastočné späťvzatie žaloby však podľa jeho názoru neznamená, že by v konaní nebol úspešný v celom rozsahu. Žalovaná suma sa v tejto veci aj naďalej odvíjala od záverov znaleckého posudku, čo treba považovať za rozhodujúcu skutočnosť. Predsedníčka krajského súdu opomenula ďalej, že sťažovateľ bol, pokiaľ ide o základ uplatneného nároku, za celé žalované obdobie úspešný. Práve skutočnosť, že okresný súd priznal sťažovateľovi náhradu za celé žalované obdobie (bez ohľadu na jej výšku), jednoznačne v takomto type konania zohráva hlavnú úlohu. Iná situácia by nastala v prípade, ak by sťažovateľovi nebol nárok priznaný vôbec, resp. len sčasti (napríklad z dôvodu úspešne uplatnenej námietky premlčania). V takomto prípade by bolo namieste procesný úspech rozdeliť v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V danej veci však k takejto situácii nedošlo a úspech sťažovateľa v hlavnej (základnej) časti konania nemožno spochybňovať. Právny názor predsedníčky krajského súdu sa opiera o skutočnosť, že je to práve výška plnenia, ktorá je v predmetnom konaní jeho hlavnou časťou, s čím sťažovateľ kategoricky

nesúhlasí. Nielen, že predsedníčka krajského súdu nesprávne rozlišuje hlavnú a vedľajšiu časť konania (teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšku), ale neberie ani ohľad na skutočnosť, že výšku plnenia sťažovateľ nemal možnosť vyčíslit' inak, ako práve na základe znaleckého posudku, keďže sám nemá odborné vedomosti na to, aby kvalifikovane ustálil výšku sumy bezdôvodného obohatenia. Keďže rozhodnutie o výške plnenia jednoznačne záviselo od znaleckého posudku, resp. úvahy súdu, pričom aj samotná súdom priznaná (za nespornú označená) výška bezdôvodného obohatenia vychádza zo záverov znaleckého posudku predloženého žalovaným, je sťažovateľ toho názoru, že došlo k nesprávnej aplikácii ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a tým aj k zásahu do jeho označených práv.

21. Hoci ústavný súd umožnil aj žalovanému vyjadriť sa vo veci samej, keďže rozhodnutím ústavného súdu by mohli byť dotknuté jeho práva, žalovaný túto možnosť nevyužil a vo veci samej sa nevyjadril.

III.

Ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutia

22. Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co 53/2017-280 z 13. marca 2018 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 20 C 14/2016-232 z 27. marca 2017 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu vzhľadom na dôvodnosť odvolania sťažovateľa v rozsahu zamietavého výroku okresného súdu treba za dôvodné považovať jeho odvolanie aj vo vzťahu k výroku o trovách konania, a to preto, že okresný súd nesprávne posudzoval úspech strany v spore s prihliadnutím aj na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Z ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vyplýva, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, teda že žalobe sa vyhovel v celom rozsahu. Zásada úspechu vo veci v prípade, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, sa posudzuje podľa právneho základu a nie výšky priznaného nároku. Navyše, v danom

prípade výrok rozsudku okresného súdu týkajúci sa nároku na náhradu trov konania nezodpovedá citácii ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, lebo pokiaľ okresný súd rozhodoval o nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu a neúspechu strany v spore v spojení s ustanovením § 257 Civilného sporového poriadku, mal vo výroku vysloviť, ktorej zo strán náhradu trov konania nepriznáva. Aplikácia ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v prípade pomerného rozdelenia náhrady trov konania porovnaním úspechu a neúspechu umožňuje vysloviť, že „žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo“. V tejto časti namietaného výroku preto krajský súd taktiež považoval odvolanie sťažovateľa za dôvodné.

23. Z rozsudku okresného súdu č. k. 20 C 14/2016-506 z 19. septembra 2018 vyplýva, že konanie v časti o zaplatenie sumy 1 649,12 € bolo zastavené, žalovaný bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi sumu 3 950,47 € s úrokom z omeškania, v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá a napokon sťažovateľ bol zaviazaný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 21,12 %, o ktorých výške sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Podľa názoru okresného súdu bolo treba vychádzať z hodnoty nájmu 4,285 € za jeden m² ročne, keďže v tejto výške bola hodnota nájmu medzi stranami nesporná. V prevyšujúcej časti sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno. Ním predložený znalecký posudok je neobjektívny, keďže vychádza iba zo zmlúv predložených sťažovateľom, hoci znalec si mal zabezpečiť potrebné materiály aj vlastným úsilím z dostupných zdrojov. Ak teda vychádzal iba z podkladov od sťažovateľa, nemožno takýto posudok pokladať za objektívny a priznať nárok na bezdôvodné obohatenie na jeho základe. To isté sa vzťahuje aj na ďalší znalecký posudok predložený sťažovateľom. Vzhľadom na všetky zistené skutočnosti sa hodnota nájmu vo výške 4,285 € za jeden m² ročne javí ako primeraná.

O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ zobral žalobu v časti zaplatenia sumy 1 649,12 € späť bez uvedenia dôvodu, a preto v tejto časti zaviniel zastavenie konania a úspešný bol v časti o 3 950,47 € z celkovej sumy 8 366,36 €. Sťažovateľ bol teda úspešný v rozsahu 39,44 % a žalovaný vo zvyšných 60,56 %. Úspech žalovaného, ktorý prevyšuje úspech sťažovateľa, je 21,12 %. Preto bol žalovanému

priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 21,12 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

24. Z rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 177/2018-558 z 30. júla 2019 vyplýva, že ním bol rozsudok okresného súdu č. k. 20 C 14/2016-506 z 19. septembra 2018 potvrdený inter alia aj vo výroku o náhrade trov konania. Podľa názoru krajského súdu treba za nedôvodné považovať aj odvolania strán proti výroku o trovách konania. Okresný súd na rozhodnutie o trovách konania správne aplikoval zásadu úspechu vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení so zásadou o zodpovednosti za výsledok sporu vyplývajúcou z ustanovenia § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Preto treba rozsudok okresného súdu aj v tejto časti považovať za správny.

IV.

Relevantná právna úprava

25. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

26. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným

zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

27. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

28. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

29. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

30. Podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.

31. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

34. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

V.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

35. Sťažovateľ predovšetkým zdôrazňuje, že v konaní bol úspešný v celom rozsahu napriek skutočnosti, že mu nebolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške vyplývajúcej zo znaleckých posudkov, ktoré predložil. Podstatné je podľa neho totiž, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia mu bolo priznané za celé žalobou požadované obdobie, pretože v danom prípade treba rozlišovať, čo je hlavné a čo je sprevádzajúce. Hlavné je, že žalovaný užíval pozemky sťažovateľa bez zaplatenia akejkoľvek náhrady a sprevádzajúca je výška náhrady za takéto užívanie pozemku. Ak mal sťažovateľ v hlavnej časti konania plný úspech, potom bolo potrebné priznať mu procesný úspech v plnom rozsahu, vychádzajúc z prisúdenej istiny, lebo výška bezdôvodného obohatenia je iba druhotná a nadväzujúca. Aj keď Civilný sporový poriadok na rozdiel od už zrušeného Občianskeho súdneho poriadku nemá ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, aj za súčasného stavu je možné použitím analógie v zmysle čl. 4 Civilného sporového poriadku postupovať podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznať úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobcu totiž nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu, ktorý závisí od znaleckej činnosti, resp. od úvahy súdu. Takýto právny názor zastáva aj rešpektovaná odborná literatúra, ale aj ústavný súd.

36. Okrem toho sťažovateľ namieta, že samotný krajský súd vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení č. k. 4 Co 53/2017-280 z 13. marca 2018 uviedol, že zásada úspechu vo veci v prípade, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, sa posudzuje podľa právneho základu a nie výšky priznaného nároku. Sťažovateľ s poukazom na tento právny názor považuje za nepochopiteľný odklon toho istého senátu krajského súdu v jeho rozsudku č. k. 4 Co 177/2018-558 z 30. júla 2019 od svojho vlastného už uvedeného právneho názoru (s odstupom 16 mesiacov).

37. Predsedníčka krajského súdu je presvedčená, že o náhrade trov konania sa rozhodlo správne, teda že dôvodne sa aplikovalo ustanovenie § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže výsledok danej veci v skutočnosti nezávisel od znaleckého posudku či od úvahy súdu, ale od toho, či sťažovateľ v rámci kontradiktórneho konania unesie dôkazné bremeno na preukázanie výšky požadovaného nároku v rozsahu prevyšujúcom sumu, ktorá sa v priebehu konania ustálila medzi stranami ako nesporná. V súvislosti s druhou námietkou sťažovateľa (pozri bod 36) žiadne explicitné stanovisko nezaujala.

38. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania (II. ÚS 272/08, II. ÚS 569/2017).

39. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (I. ÚS 198/07, *Robins c. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997, II. ÚS 569/2017).

40. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutie všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017).

41. V rámci aplikácie uvedených všeobecných právnych východísk na danú vec ústavný súd predovšetkým konštatuje, že hlavným právnym argumentom sťažovateľa je jeho názor, podľa ktorého zásady vyplývajúce z ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku prichodí dodržiavať aj za súčasného právneho stavu, teda za účinnosti Civilného sporového poriadku od 1. júla 2016, a to napriek tomu, že súčasná právna úprava výslovné ustanovenie obdobného obsahu nemá. V tejto súvislosti treba konštatovať, že predsedníčka krajského súdu tento právny názor sťažovateľa nijako nespochybňuje (explicitne sa ním priamo ani nezaobrá). Dospieva totiž k záveru, že v danom prípade

výška plnenia nezávisela ani od znaleckého posudku, ale ani od úvahy súdu. Inými slovami, hlavný právny názor prezentovaný sťažovateľom považuje očividne za irelevantný pri posudzovaní tejto veci.

42. „Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2016 v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová práva úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa doterajšej úpravy. V posudzovanom konaní preto nezávisle od toho, že okresný súd rozhodoval o trovách konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a krajský súd za účinnosti Civilného sporového poriadku, vzhľadom na závery krajského súdu a sťažnostnú argumentáciu je podstatnou otázkou, či nepriznanie časti sťažovateľkou uplatnených nárokov z titulu zmluvnej pokuty (v rozhodnutí vo veci samej) z dôvodu využitia moderačného oprávnenia súdu podľa § 301 Obchodného zákonníka je prípadom, keď výška plnenia bola závislá od úvahy súdu, a teda prípadom odôvodňujúcim osobitné posudzovanie úspechu a neúspechu v konaní s dôsledkami na rozhodovanie o trovách konania.“ (uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 56/2017-12 z 8. 2. 2017).

43. Z publikácie Civilný sporový poriadok od autorov Števčeka, Ficovej, Baricovej, Mesiarkinovej, Bajánkovej, Tomašoviča a kol. vydané v nakladateľstve C. H. Beck v roku 2016 zo strán 926 a 927 vyplýva:

44. *«Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr.*

nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Napríklad pri sporoch o ochranu osobnosti býva pravidlom, že si žalobca svoju nemajetkovú ujmu ocení spravidla vyššie, ako na koľko mu ju odhadne súd podľa výsledkov vykonaného dokazovania. Nebolo by však celkom spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hrať trovy konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom (prípadne aj viacerými znalcami) môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je zrejme primárnym fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje.»

45. Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že zásadný právny názor, ktorý sťažovateľ vyslovil, je jednak medzi účastníkmi konania nesporný, no okrem toho v plnej miere zodpovedá existujúcej judikatúre ústavného súdu, ako aj dosiaľ publikovanej odbornej literatúre. Navyše, takýto (pre okresný súd záväzný) právny názor vyslovil v danej veci krajský súd v uznesení č. k. 4 Co 53/2017-280 z 13. marca 2018. Ústavný súd preto nevidí dôvod na to, aby právny názor sťažovateľa (pozri bod 35) spochybňoval.

46. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní tejto veci je správne zodpovedanie otázky, či v danom prípade výška plnenia požadovaného

sťažovateľom závisela od znaleckého posudku (znaleckých posudkov), resp. od úvahy súdu, prípadne od oboch týchto faktorov (ako to tvrdí sťažovateľ), alebo nie (ako to tvrdí predsedníčka krajského súdu).

47. Podľa názoru ústavného súdu treba v tejto otázke dať za pravdu sťažovateľovi. Je preukázané, že všeobecné sudy pri ustaľovaní výšky bezdôvodného obohatenia (teda pri ustaľovaní sumy, na zaplatenie ktorej bol žalovaný zaviazaný) vychádzali z troch rozličných znaleckých posudkov, pričom dva z nich predložil sťažovateľ a jeden zasa žalovaný. Vo všetkých týchto znaleckých posudkoch bola výška bezdôvodného obohatenia ustálená pomerne výrazne odlišnými sumami. Na tomto základe napokon všeobecné sudy vlastnou úvahou dospeli k záveru, podľa ktorého za primeranú považovali takú výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú žalovaný uznal a ktorá sa preto v rozsahu uznania stala nespornou. Je preto celkom zrejmé, že meritórny výsledok konania závisel od znaleckých posudkov, ako aj (v konečnom dôsledku) od úvahy všeobecných súdov.

48. Sťažovateľ ďalej namieta, že sa krajský súd vo svojom rozsudku neriadil právnym názorom, ktorý predtým sám vyslovil v skoršom zrušujúcom uznesení, a to bez náležitého vysvetlenia (pozri bod 36).

49. Ústavný súd v tomto smere konštatuje, že krajský súd dospel k záveru o aplikácii ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, čo znamená, že podľa jeho názoru v danom prípade výška plnenia nezávisela od znaleckého posudku, resp. od úvahy súdu. Tým je v podstate daná odpoveď na to, prečo sa nepriklonil k pôvodne naznačenej možnosti posudzovať náhradu trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Z tohto hľadiska preto nemožno hovoriť o tom, že by sa krajský súd v konečnom rozsudku odklonil od vlastného skoršieho právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení. Zároveň však treba poukázať aj na to, že krajský súd v odôvodnení konečného rozsudku nijako nevysvetlil, prečo bol toho názoru, že v danom prípade výška plnenia požadovaného sťažovateľom nezávisela ani od znaleckého posudku, ale ani od úvahy súdu. Túto argumentačnú „medzeru“ sa snažila vyplniť až predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení podanom ústavnému súdu. Možno preto konštatovať, že odôvodnenie výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania bolo celkom zrejme nedostatočné.

50. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

51. Podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody.

52. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

53. Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

54. Na základe citovaných ustanovení ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 177/2018-558 z 30. júla 2019, pokiaľ ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 20 C 14/2016-506 z 19. septembra 2018 vo výroku o povinnosti sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 21,12 % a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania a záver

55. Sťažovateľ požadoval náhradu trov konania, výšku ktorých nešpecifikoval.

56. Ústavný súd považoval za možné priznať náhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľa advokátom, a to za dva úkony právnych služieb v roku 2019 (prevzatie a príprava zastúpenia a ústavná sťažnosť) po 163,33 €, za jeden úkon právnych služieb v roku 2020 (replika na vyjadrenie predsedníčky krajského súdu) v sume 177 €, ale tiež režijný paušál dvakrát po 9,80 € a jedenkrát 10,62 €. Celková výška náhrady trov konania,

ktorú je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, je 533,88 € (bod 3 výroku nálezu).

57. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

58. Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu